

En terwijl Go, al rillend, gearmd met haar moeder, langzaam de trap op= liep, dacht ze warm: „Wat is moeder toch prachtig onzelfzuchtig! Geen woord over haar eigen teleurstelling. Enkel bezorgdheid voor mij.”

Vijf minuten later lag ze, heerlijk ingestopt, in haar eigen bed, een gloeiend= heete kruik tegen haar nog steen=koude voeten.

„Lig je zoo heusch goed, Go=tje?” vroeg moeder nog eens.

„O, moeder, heerlijk! 't Is toch maar nergens zoo als thuis!” vond Go dankbaar.

Moeder keek blij. „Probeer nu maar fijn een poosje te slapen”, zei ze. „Daar knap je misschien al een heeleboel van op. Wij komen af en toe wel 's naar je kijken en als je tusschentijds iets noodig hebt, bommer je maar even met vader's stok op den grond. Dan hooren we je zoo. Kijk, hij hangt hier vlak bij je, aan de stoelleuning.”

„Net als vroeger”, glimlachte Go.

„Wat een goede zorgen! Als je zoo verwend wordt, is het bijna een feest om een beetje ziek te zijn, moeke!”

Heleen keek om 't hoekje van de slaapkamerdeur.

„Ik kom 's kijken waar moeder blijft”, lachte ze. „Ik was al bijna bang, dat u voor de gezelligheid bij Go in bed was gekropen, moe!”

„Nee, hoor, dat zou al te genoeglijk worden”, vond moeder. „Maar nu moet Go probeeren te slapen. Ik ga meteen met jou mee naar beneden, Heleen. Dag, Go=tje! Dag kind!”

„Dag moeke! Dag Heleen!”

Nu lag ze alleen.

En ze draaide zich meteen om, met het gezicht naar den muur, want op= eens kwamen er tranen, tranen van dankbaarheid voor al de liefde en hartelijkheid en trouwe zorg van die twee en in een plotselinge behoefte smeekte ze: „Heere, spaar ze nog heel lang voor mij en voor ons allemaal!”

KEERENDE DROOMEN

In klare nachten, als het bleeke licht
Toeft weif'lend onder wazigwitte luchten,
Ontwaken stil, als in een droomgezicht
Vergeeten dingen, die de dag deed vluchten.

In stille stonden klinkt de nachtmuziek
Van droomen, die in onze ziel eens zongen
Als vogels, scherend op gestrekte wiek
Stijgend ten hemel, jubelend ongedwongen.

Dan keeren de verdoolde metgezellen,
Die in den dag schuw scholen voor de zon;
De zuiv're zangers komen nadersnellen
Zingend het lied, dat eens ons harte won.

In klare nachten, in het schemerduister,
Herleeft ons hart, verschroeid in zonnebrand
En oude dingen krijgen nieuwen luister
Tot weer het morgenlicht hun schimmen bant.

P. JONGELING